

Останній літак до Америки

Наприкінці 1971 року я поїхав до США. У мене були завдання, які неодмінно треба було виконати в Америці, але дістатися туди було непросто. Це була не перша моя поїздка до Сполучених Штатів, однак мені незвично довго довелося чекати на отримання візи. Дехто з членів запропонував мені поїхати пізніше, але я не міг відкладати. Мені було важко пояснити все громаді, та я мусив відбутися з Кореї у визначений день. Тому вирішив спочатку поїхати до Японії і там одержати американську візу. Я поспішав залишити Корею.

У день мого від'їзду було доволі холодно, але провести мене прийшло так багато членів нашої церкви, що не всі змогли увійти до терміналу. Та, коли я проходив паспортний контроль, виявилось, що в моєму паспорті не вистачає печатки начальника відділу Міністерства закордонних справ. Штамп засвідчував, що уряд дозволив мені покинути країну. Через це я так і не зміг вилетіти тим рейсом.

— Пробачте, вчителю! Повертайтеся додому й зачекайте там, будь ласка, поки ми отримаємо штамп, — сказали члени, які готували від'їзд.
— Ні, — відповів я. — Я зачекаю тут, в аеропорту. Ідіть і швидко поставте той штамп.

Я відчував усю невідкладність ситуації. Була неділя, отож начальника відділу не було на робочому місці. Але я не міг дозволити собі вважати це вагомою причиною не отримати штампу. Зрештою, наші члени дісталися до домівки керівника відділу й попросили його поставити штамп у моєму паспорті. Того дня я сів на останній рейс до Америки. А вночі уряд оголосив у Кореї надзвичайний стан і ввів жорсткі обмеження на приватні поїздки громадян за кордон. Я сів на останній рейс і завдяки цьому зміг поїхати до США.

Я подав заявку на отримання американської візи в Японії, але мені знову відмовили. Пізніше я дізнався причину відмови. У корейського уряду

була інформація, що перед самим звільненням Кореї мене було затримано японською колоніальною поліцією за звинуваченням у тому, що я комуніст. Початок 1970-х був часом, коли комунізм поширювався шляхом жорстких дій. Ми відправили місіонерів у 127 країн, але з чотирьох їх видворили. Проповідницька діяльність там могла вартувати життя. Проте я ніколи не здавався і продовжував посилати місіонерів до Радянського Союзу та інших комуністичних країн.

У 1973 році в Чехословаччині сталася жахлива подія. Одночасно було заарештовано близько 30 наших членів, включно з місіонерами. Тоді двадцятичотирирічна Марія Живна у розквіті своїх сил померла в холодній тюремній камері. Вона стала першою мученицею, яка проповідувала Боже слово й загинула в комуністичній країні. Упродовж наступного року ще кілька людей теж загинули у в'язницях. Коли я чув про смерть наших членів у тюрмах, моє тіло просто кам'яніло. Я не міг ані говорити, ані їсти, ані молитися, і сидів, немов істукан. Якби вони не зустрілися зі мною і не слухали моїх проповідей, то не страждали б і не помирали на самоті в холодних в'язницях. Вони проходили через ці муки замість мене. «Чи варте моє життя того, щоб вони помирали замість мене? Як я можу віддячити місіонерам, що були в комуністичних країнах, за той тягар, який вони взяли на себе замість мене?» — питав я себе. Я страшенно засмутився, здавалося, ніби мене кинули в морську безодню. Я побачив перед собою Марію Живну у вигляді жовтого метелика. Жовтий метелик, що втік із чехословацької в'язниці, махав крилами, ніби хотів сказати, що треба бути сильним і підвестися. Проповідуючи слово, навіть із ризиком для власного життя, Марія справді перетворилася з гусені на метелика. Близько 1980 року ми почали називати нашу місіонерську роботу в комуністичних країнах Східної Європи «Місія метелик».

Місіонери, які працювали в таких надскладних умовах, часто отримували одкровення через сні та видіння. Перебуваючи в ізоляції, вони не могли вільно спілкуватися з іншими, тому Бог наставляв їх, підказуючи, яким шляхом їм треба йти. Часто траплялося, що ненадовго задрімавши, місіонер бачив сон, у якому йому говорили: «Вставай негайно і йди в якесь інше місце». Він слідував вказівці, що отримав уві

сні, і згодом з'ясовувалося, що туди, де він відпочивав, приходила таємна поліція. Одного разу я наснився членові церкви, який мене ніколи не бачив; уві сні я вчив його, як треба свідкувати. Пізніше, зустрівши мене вперше, він вигукнув: «Ви та людина, яку я бачив уві сні».

Кім Йон Ун, яка на початку 1959 року вирушила до Сполучених Штатів місіонеркою, їздила, проповідуючи Боже слово, по великих університетах країни. У той час вона познайомилася з Пітером Кохом, німецьким студентом Каліфорнійського університету в Берклі. Після їхньої зустрічі він вирішив припинити навчання та поплив кораблем до Роттердама, щоб почати свою місіонерську роботу в Німеччині.

З Японії послали місіонерів до комуністичних країн Азії. Ми не проводили навіть ніякої спеціальної служби, щоб відзначити від'їзд цих місіонерів, які мали їхати туди, де їхнє життя буде на волосінь від смерті. Мені було дуже боляче це робити, так само, як і штовхати Чве Бон Чуна, він знову спробував незаконно потрапити до Японії під час нашої останньої зустрічі в сосновому лісі за храмом Габса. Батько, якому доводиться спостерігати за покаранням дитини, швидше погодився б прийняти це покарання на себе. Я волів сам поїхати місіонером. Моє серце краялося, коли я посилав членів Церкви туди, де за ними могли не лише спостерігати, але й стратити за їхню релігійну діяльність. Коли місіонери поїхали, я більшість часу проводив у молитві. Щирі молитви були найкращим, що я міг зробити, аби захистити їхнє життя. Місіонерська діяльність в комуністичних країнах була надто небезпечною. Місіонер ніколи не знав, коли комуністична партія може його ув'язнити.

Місіонери, які поїхали до комуністичних країн, навіть не могли сказати батькам, куди вони вирушають. Батьки добре усвідомлювали небезпеку поїздки в ці країни, тому й ніколи б не дозволили своїм дітям туди їхати. Гюнтера Верцера викрило КДБ і депортувало з Радянського Союзу. У Румунії, де все було під контролем диктатора Ніколае Чаушеску, таємна поліція постійно стежила та перехоплювала телефонні дзвінки наших місіонерів.

Отак доводилося ризикувати своїм життям і життями наших членів, щоб повалити комунізм і побудувати Боже Царство. Однак Сполучені Штати не давали мені візи, бо думали, що я комуніст. Нарешті, у Канаді після подання матеріалів, що ілюструють мою антикомуністичну діяльність, я зміг отримати американську візу.

Причина, чому я проходив через усі ці труднощі, щоб поїхати в США, полягала в боротьбі з темними силами, які спричинили моральну деградацію Америки. Я залишив Корею, щоб воювати із силами зла. У той час усі основні проблеми світу — комунізм, наркотики, моральний занепад і аморальність — змішалися в пекельній суміші. Я заявив: «Я приїхав до Америки як пожежник і лікар. Якщо загориться будинок, треба прийти вогнеборцеві, а якщо хтось захворів, то приїжджає лікар». Я був схожий на пожежника, який поїхав до Америки гасити вогонь аморальності. Але також я був і лікарем, котрий приїхав вилікувати США від недуги, через яку країна втратила Бога та стала на шлях занепаду.

На початку 1970-х Америка була втягнута у війну у В'єтнамі, проти якої виступали активісти. У Сполучених Штатах відбулося серйозне роз'єднання. У пошуках сенсу життя молодь експериментувала з алкоголем, наркотиками та вільним сексом, нехтуючи при цьому свою вічну душу. Основна релігія, яка мала б направляти молодих людей, не справлялася зі своєю роллю. Вона не могла допомогти молоді припинити своє безцільне блукання й повернутися до нормального способу життя. Гедоністична, матеріалістична культура тягнула багатьох молодих людей вниз, оскільки вони не могли знайти місця, де їхня душа знайшла б спокій.

Незабаром після приїзду до Сполучених Штатів, я проїхав країною з виступами: «Майбутнє християнства» та «Надія Бога для Америки». Звертаючись до широкої аудиторії, я, як ніхто інший, критикував слабкі сторони США.

Я нагадував про те, що заснована на пуританському дусі Америка за двісті років стала найсильнішою країною світу лише тому, що отримала безмежну любов і Боже благословення. Я нагадав аудиторії, що свобода Америки походить від Бога, але сьогодні Америка відвернулася від

Нього. «В США є чудові традиції», — сказав я. «Усе, що вам потрібно зробити, це відродити їх». Я поїхав, щоб пробудити дух Америки, врятувати її від знищення та закликати людей, покаючись, повернутися до Бога.

Revision #2

Created 25 February 2024 09:01:55 by andres

Updated 25 February 2024 09:05:10 by andres